

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و برزنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۹ اگست ۲۰۱۹

تأسیس «مرکز عملیات مشترک» جنگی و اشغالگری میان حکومت‌های فاشیست ترکیه و امریکا!

این روزها، بار دیگر مقامات ترکیه و در راس همه رجب طیب اردو خان رئیس جمهور فاشیست این کشور، بر طبل جنگ می‌کوبند و روژاوا را تهدید می‌کنند. به همین دلیل، تحرک نظامی ترکیه در مرزهای مشترک ترکیه و کردستان سوریه (روژاوا)، تشدید شده است و ده‌ها هزار نیروی نظامی ترکیه با سلاح‌های سبک و سنگین در حال آماده‌باش و منتظر دستور احتمالی حمله به روژاوا به‌سر می‌برند. اگر این تعرض وحشیانه ارتش ترکیه به روژاوا صورت گیرد شاید یکی از خونین‌ترین درگیری‌ها در تاریخ هشت ساله جنگ داخلی سوریه باشد.

جلسات زیادی بین مقامات امریکائی و ترکیه در این رابطه برگزار شده و بعید نیست که دولت امریکا، همچنان که در عملیات سپر فرات و شاخه زیتون ساکت ماند، این بار هم در برابر ترکیه نخواهد ایستاد از این رو، احتمال دارد احتمالاً ارتش متجاوز ترکیه، به برخی اهداف در عمق ۱۵ تا ۳۰ کیلومتری در منطقه بین شرق کوبانی و غرب قامیشلو یورش ببرد.

سوریه، در واکنش به توافق میان نمایندگان امریکا و ترکیه، توافق بر سر ایجاد منطقه حائل در شمال این کشور را حمله علیه تمامیت ارضی خاک خود دانسته است.

سوریه در واکنش به توافق میان ترکیه و امریکا برای ایجاد منطقه حائل در شمال سوریه، این اقدام را تعرض به حاکمیت ارضی خود برشمرده و با آن مخالفت کرد. در پی گفت‌وگوهای سه روزه میان نمایندگان امریکا و ترکیه، پیرامون عملیات احتمالی نظامی ترکیه علیه مواضع کردهای شمال سوریه، واشینگتن و آنکارا بر سر ایجاد منطقه حائل در شمال ترکیه به توافق رسیدند.

مذاکرات میان مقامات نظامی امریکا و همتایان ترک آن‌ها از روز دوشنبه ۵ اوت ۲۰۱۶ - ۱۴ مرداد ۱۳۹۸، در آنکارا آغاز شد.

خلوصی آکار، وزیر دفاع ترکیه، روز چهارشنبه ۷ اوت، مذاکرات با نمایندگان امریکا پیرامون سوریه را «مثبت و سازنده» ارزیابی کرده بود.

رجب طیب اردوخان، رئیس‌جمهوری ترکیه، روز سه‌شنبه ۶ اوت - ۱۵ مرداد، تهدید کرد: دور تازه عملیاتی را که ادامه سپر فرات در سال ۲۰۱۶ و شاخه زیتون در سال ۲۰۱۸ خواهد بود، در آینده نزدیک انجام خواهیم داد. در واکنش به تهدیدهای آنکارا، وزارت دفاع امریکا، درباره «حمله قریب‌الوقوع» ترکیه به شمال سوریه به هشدار داده بود.

به‌نوشته مطبوعات ترکیه، آنکارا قصد دارد که منطقه حائل ۳۰ کیلومتر عرض داشته باشد، که از پیشنهاد امریکا بیش‌تر است. همچنین ترکیه می‌گوید که باید کنترل این منطقه حائل در دستان این کشور باشد که امریکا با این خواسته ترکیه مخالف است.

مولود چاووش اغلو وزیر امور خارجه ترکیه، روز پنج‌شنبه ۸ آگوست گفت، ترکیه اجازه تاخیر در طرح ایجاد منطقه امن در خاک سوریه که آنکارا و واشینگتن درباره آن توافق کردند را نخواهد داد.

چاووش اغلو گفت، توافق ایجاد منطقه امن در خاک سوریه باید عملی شود تا سرنوشتی مانند شهر منبج داشته باشد. در متن توافق آنکارا و ناتو در باره شهر منبج که سال گذشته اتفاق افتاد نیروهای مدافع خلق روژآوا، از همه شهر منبج خارج شدند.

اظهارات وزیر خارجه ترکیه، ساعاتی پی از اعتراض شدید سوریه به توافق آنکارا و واشینگتن درباره طرح ایجاد منطقه امن مطرح ایراد شده است.

وزارت دفاع ترکیه در بیانیه‌ای از توافق هیات‌های ترکیه - امریکا پیرامون تأسیس مرکز عملیات مشترک برای تأسیس منطقه امن در شمال سوریه خبر داد.

به گزارش خبرگزاری‌های ترکیه، وزارت دفاع ترکیه در بیانیه‌ای با اشاره به اتمام مذاکرات سه روزه امریکا - ترکیه حول محور تأسیس منطقه امن در شمال سوریه عنوان کرد: در دیدار با مقامات نظامی امریکا در خصوص ایجاد مرکز عملیات مشترک در ترکیه به توافق رسیده‌ایم.

در ادامه این بیانیه آمده است: به‌منظور اتخاذ اقدامات اولیه برای رفع نگرانی‌های امنیتی و همچنین به منظور ایجاد منطقه امن به‌صورت هماهنگ و با همکاری طرف های امریکائی مرکز عملیاتی مشترک ترکیه - امریکا در مدت زمان بسیار کوتاهی ایجاد خواهد شد. همچنین هیات‌های امریکائی و ترک به‌منظور ایجاد کریدور صلح در شمال سوریه و بازگشت پناهنجویان سوری به این کشور توافق کرده‌اند که هر گونه تدابیر دیگری که لازم باشد را به‌صورت مشترک اتخاذ کنند.

نیروهای ارتش ترکیه از صبح امروز ۶ آگوست ۲۰۱۹، تحرکات نظامی شدیدی را در منطقه مرزی جنوب ترکیه (کردستان سوریه) آغاز کرده‌اند.

به‌گزارش خبرگزاری Diken، بر اساس اطلاعات به‌دست آمده از منابع محلی، نیروهای ارتش ترکیه از صبح امروز ۶ آگوست ۲۰۱۹، تحرکات نظامی شدیدی را در منطقه مرزی جنوب ترکیه - کردستان سوریه آغاز کرده‌اند. بر اساس این گزارش، نیروهای نظامی ارتش ترکیه در خطوط مرزی سرکانی تحرکاتی را آغاز کرده‌اند که با توجه به تهدیدات اخیر ترکیه احتمال هر گونه مداخله نظامی به داخل خاک سوریه در پی این تحرکات نظامی وجود دارد. نیروهای ارتش ترکیه از صبح زود اقدام به ارسال تعداد زیادی نیرو و ادوات جنگی به مقابل روستای تل خنصر در منطقه مبروک واقع در خطوط مرزی سرکانی کرده‌اند. این اعزام نیرو و تجهیزات از بامداد امروز آغاز شده و صبح به شکل فشرده‌ای ادامه پیدا کرده است.

همزمان با این تحرکات نظامی، جنگنده‌های نیروهای ائتلاف بین‌المللی نیز در آسمان سوریه به پرواز درآمده‌اند. وزارت دفاع امریکا نیز هدف از توافق اخیر این کشور با ترکیه را تلاش برای اجرای مکانیسم امنیتی درازمدت در جهت رفع نگرانی‌های ترکیه درباره شمال سوریه توصیف کرد.

در حالی که انتظار می‌رفت با تشدید حملات لفظی مقامات ترکیه، حمله نظامی جدید علیه نیروهای کرد سوریه در شمال این کشور آغاز شود، ترکیه و امریکا از نزدیک شدن ایده‌های دو طرف به هم درباره ایجاد منطقه امن در شمال سوریه و توافق بر سر حل این مشکل خبر دادند.

با وجود این که سفارت امریکا در ترکیه، در بیانیه‌ای که منتشر کرده از تشکیل مرکز عملیات مشترک برای ایجاد منطقه امن، کریدور صلح و بازگشت آوارگان سوریه از ترکیه خبر داده است، شان رابرتسون، سخنگوی وزارت دفاع امریکا در گفت‌وگو با خبرنگاران، هدف از گفتگوهای فشرده چند روز اخیر و توافق دو طرف را ایجاد مکانیسمی درازمدت، قدم‌به‌قدم با تشکیل مرکز عملیات مشترک در ترکیه و در جهت رفع نگرانی‌های ترکیه دانست.

نگرانی ترکیه در سوریه عبارت است از اقدام کردهای سوریه به تشکیل منطقه خودگردان در شمال سوریه که به‌گفته مقامات ترکیه، با توجه به ارتباط کردهای سوریه با پ.ک.ک ممکن است این ساختار تاثیر منفی بر امنیت ترکیه داشته باشد. بنابراین، ترکیه می‌خواهد با ایجاد منطقه امنی به عمق ۳۲ کیلومتر در شمال سوریه و کنترل آن توسط ارتش این کشور، نیروهای کرد را از این منطقه بیرون براند. اما امریکا می‌گوید ایجاد منطقه‌ای به عمق کمتر از نصف عمق پیشنهاد شده توسط ترکیه کافی است و ارتش امریکا و ترکیه به‌طور مشترک می‌توانند کنترل این منطقه را در دست داشته باشند و نگرانی‌های ترکیه رفع شود.

شان رابرتسون هدف از ایجاد مرکز عملیات مشترک در ترکیه را تلاش برای ادامه برنامه‌ریزی و اجرای آن در مورد شمال سوریه دانسته است اما به‌نوشته سی‌ان‌ان، از اقداماتی از جمله ایجاد منطقه امن، کریدور صلح و بازگشت آوارگان سوری از ترکیه صحبتی به میان نیاورده است.

وزارت خارجه سوریه روز پنجشنبه ۸ آگوست ۲۰۱۹ اعلام کرد، که دمشق با توافق امریکا - ترکیه درباره ایجاد منطقه امن در خاک این کشور به شدت مخالف است و این طرح را با قاطعیت تمام رد می‌کند.

وزارت خارجه سوریه تاکید کرد، دولت دمشق این توافق را تجاوزی آشکار به حاکمیت و تمامیت ارضی سوریه از سوی امریکا و ترکیه دانسته و آن را نقض فاحش اصول حقوق بین‌الملل و منشور سازمان ملل متحد می‌داند.

وزارت خارجه سوریه، همچنین اعلام کرد، این طرح تجاوز و دشمنی مشترک امریکا و ترکیه علیه سوریه است که در نهایت به سود حکومت «اشغال‌گر و متجاوز اسرائیلی» و تمایلات توسعه‌طلبانه آنکارا است کما این‌که بیانگر فریب و نیرنگ حاکم بر سیاست‌های نظام در آنکارا است.

وزارت خارجه سوریه در بیانیه مذکور، همچنین از جامعه بین‌الملل و سازمان ملل خواست که «تجاوز آشکار امریکا و ترکیه» را محکوم کنند؛ تجاوزی که تنش خطرناک و تهدیدی برای صلح و ثبات در منطقه و جهان است و همه تلاش‌ها برای یافتن راهکاری برای حل بحران سوریه را از بین می‌برد.

رجب طیب اردوخان، رئیس جمهوری جنگ‌طلب ترکیه، یکشنبه ۴ اوت ۲۰۱۹، اعلام کرد که ارتش ترکیه به زودی علیه شبه‌نظامیان کرد سوری وارد عمل خواهد شد. او گفت که ترکیه قصد دارد به شرق رودخانه فرات نیرو بفرستد.

اردوخان گفته بود: «ما این را به روسیه و امریکا گفته‌ایم که نمی‌توانیم در برابر آتشی که از آن جا بر ما می‌بارد ساکت بنشینیم.»

روزنامه واشنگتن پست روز یکشنبه ۴ اوت، گزارش داد واشنگتن در تلاش است که از عملیات ترکیه - که انتظار می‌رود در ظرف دو هفته آینده آغاز شود - جلوگیری کند.

بنا بر گزارش این روزنامه امریکائی، پیشنهاد واشنگتن این خواهد بود که نیروهای امریکائی و ترکیه در منطقه‌ای حائل در مرز سوریه به عمق ۱۵ کیلومتر و طول ۱۴۰ کیلومتر دست به یک عملیات مشترک بزنند و امنیت آن را تامین کنند.

این در حالی‌ست که ترکیه تاکید دارد که عمق منطقه حائل مرزی ۳۰ کیلومتر باشد و ارتش ترکیه به تنهایی آن را کنترل کند.

منطقه مورد نظر ترکیه در حال حاضر، تحت کنترل «یگان‌های مدافع خلق» (ی‌پ‌گ) است. آنکارا این نهاد مردمی را که در شکست دادن گروه داعش نقش اصلی و تاریخی و مهمی ایفا کرد را «تروریستی» می‌خواند. ترکیه پیش از این نیز تهدید کرده بود که در شرق رود فرات مداخله نظامی کند.

در این میان، سایر اختلافات مابین ترکیه و امریکا، هنوز حل نشده است. برخی تحلیل‌گران بر این عقیده‌اند که اختلافات این دو حکومت، بر سر سامانه دفاع موشکی -S-۴۰۰ و هواپیماهای جنگی فوق پیشرفته -F-۳۵ هنوز پایان نیافته و با وجود آغاز فرایند تحویل آن، این سامانه تنها یک کارت بازی برای ترکیه است. باید دید که ترکیه در مقابل حریف اصلی خود، یعنی امریکا، از این کارت چگونه استفاده می‌کند و چه نتیجه‌ای عایدش می‌شود.

ترکیه سرانجام معامله جنجالی خرید سامانه روسی دفاع موشکی -S-۴۰۰ را نهایی کرد و فرایند تحویل گرفتن آن را آغاز کرد، به طوری که تا کنون بخشی از تجهیزات و قطعات آن را به پایگاه هوایی آکینجی (که بعد از کودتای نافرجام به «مرتد» موسوم شد) منتقل کرده است.

با توجه به مخالفت و حتی تهدیدهای مقامات امریکا و ناتو که استقرار این سامانه را در حوزه ناتو برای امنیت کشورهای عضو این پیمان و امنیت اطلاعات نظامی خود خطرناک می‌دانند، گمانه‌زنی‌های مختلفی درباره سرانجام این

معامله به عمل آمد که بسیاری از آن‌ها به واقعیت نپیوست. ترکیه نه از خرید S-۴۰۰ منصرف شد و نه آن را در کشور ثالثی (که گفته می‌شد جمهوری آذربایجان یکی از گزینه‌ها است) مستقر کرد.

امریکا در مخالفت با این معامله و برخورد با آن، ابزارهای مختلفی در اختیار دارد. کنگره امریکا و وزارت دفاع این کشور، تهدید کرده‌اند که ترکیه را به‌خاطر این اقدام تنبیه خواهند کرد. یکی از گزینه‌های مطرح شده کنار گذاشتن ترکیه از پروژه تولید جنگنده‌های فوق پیشرفته F-۳۵ و عدم تحویل این جنگنده‌ها به آنکارا است. گزینه دیگر که از نخستین روزهای آغاز این کشمکش، همواره مطرح بوده اعمال تحریم‌های اقتصادی علیه ترکیه است. ابزار دیگری نیز لغو تحریم‌های چند دهه‌ای علیه قبرس جنوبی و فشار بر ترکیه در موضوع استخراج انرژی در شرق مدیترانه است. این موضوع در ماه‌های اخیر، به یکی از نگرانی‌های مقامات ترکیه و منشا مناقشه در این منطقه تبدیل شده است.

اما کارت مهم دیگری که امریکا برای فشار بر ترکیه در دست دارد و آنکارا حساسیت ویژه‌ای به آن دارد، روژآوا است. تنش در روابط آنکارا و واشنگتن به‌خاطر روژآوا پیشینه‌ای طولانی دارد و از نخستین روزهای ورود امریکا به جنگ با دولت اسلامی عراق و شام (داعش) و حمایت نظامی، تسلیحاتی و لجستیکی از نیروهای کرد تا کنون فراز و فرودهای بسیاری به خود دیده و همچنان ادامه دارد. حدود یک سال پیش ترکیه اعلام کرد به‌مناطق تحت کنترل کردهای سوریه در منطقه منبج واقع در غرب رودخانه فرات و مناطق شرق این رودخانه حمله خواهد کرد و توجیه‌اش هم این است که تهدیدی را از مرزهایش دور کند. در حالی که روژآوا هیچ تهدید برای ترکیه نیست و هرگز مقامات روژآوا چنین تهدیدی را به زبان نیاورده‌اند. از سوی دیگر، روشن است که امریکا نیز هرگز دلش برای مردم کردستان سوریه نمی‌سوزد و در راستای منافع خود حرکت می‌کند.

در این یک سال، امریکا با دخالت نظامی ترکیه در سوریه (که در صورت وقوع، پس از منطقه سپر فرات و عفرین، سومین مورد خواهد بود) مخالفت کرده و با حفظ حضور نظامی خود، با وجود این اعلام خروج از سوریه، تا کنون مانع حمله نظامی تازه ترکیه به روژآوا شده است.

دونالد ترامپ رئیس جمهور امریکا، ادعا کرده که اگر حضور امریکائی‌ها نبود رجب طیب اردوخان رئیس جمهور ترکیه کردهای سوریه را نابود می‌کرد. البته پیچیده شدن وضعیت ادلب بر تعویق این عملیات احتمالی تاثیر گذاشته و ترکیه فراغت لازم را نیافته تا بتوان دید که مخالفت امریکائی‌ها با حمله به کردها تا چه حدی جدی است.

اکنون حکومت ترکیه، شرایط لازم را برای عملیات نظامی جدید علیه کردهای سوریه آماده کرده است و بزرگترین لشکرکشی تاریخ ترکیه با سلاح‌های سنگین، توپخانه، تانک و پیاده نظام به مرزهای جنوبی این کشور اعزام شده و ارتش به حالت آماده‌باش در آمده است. گفته می‌شود قرار است سامانه S-۴۰۰ نیز به مرز کردستان سوریه منتقل شود و پس از راه‌اندازی آن، حمله به روژآوا آغاز شود. از آنجا که روسیه اینک به واسطه این معامله با ترکیه، پیروزی مهمی را در مقابل امریکا و ناتو به‌دست آورده، محتمل است که مانند زمان حمله به عفرین و به نشانه قدردانی از ترکیه، یکبار دیگر به این کشور چراغ سبز نشان دهد و از جانب خود و در مناطقی که خود در کنار ارتش سوریه و بعضا در کنار کردها، از جمله در بخش‌هایی از منطقه منبج حضور نظامی دارد، مجوز عملیات نظامی را صادر کند.

باید دید که امریکا در مقابل این تهدید که تا عملی شدن آن فاصله چندانی ندارد، چه واکنشی نشان خواهد داد. با توجه به این که ترکیه به درخواست‌های مکرر امریکا در مورد خودداری از خرید S-۴۰۰، اهمیتی نداده و حتی تهدیدها را نیز نادیده گرفته، باز هم نباید انتظار داشت موضع آن‌ها در مقابل حمله ترکیه به روژآوا جدی‌تر از قبل باشد.

آیا واقعا کوبانی شاهد جنگی دیگر خواهد بود؟

ترکیه ده‌ها هزار ارتش را در مرز کوبانی و گری‌سپی متمرکز کرده است، در آن سوی مرز، نیروی مردمی وجود دارد که از لحاظ نظامی با این ارتش برابری نمی‌کند.

اقدام درباره منطقه شرق رودخانه فرات در شمال سوریه، همواره در دستور کار حکومت جنگ‌طلب و فاشیست ترکیه بوده است، اما در چند ماه اخیر به‌خاطر مسائل مهم‌تر و بحرانی‌تر داخلی و خارجی این موضوع در حاشیه قرار گرفته بود. با وجود این، اینک که مذاکرات طولانی‌مدت ترکیه و امریکا درباره ایجاد منطقه امن در شمال سوریه به‌جائی نرسیده است، این موضوع مجدداً در اولویت قرار گرفته است. به‌نظر می‌رسد موضعی که امریکا تا کنون از خود نشان داده است مقامات ترکیه را راضی نکرده است.

احتمالاً حکومت ترکیه در واکنش به تاکتیک وقت‌کشی امریکا، تعداد زیادی نیروی نظامی در مرزهای خود با سوریه مستقر کرده است، به‌ویژه در حد فاصل شهر سوروج (که نقطه مقابل شهر کوبانی است) و آچاکاله (که شهر ری‌سپی در مقابل آن قرار دارد). فاصله میان این دو شهر حدود ۷۰ کیلومتر است. اگر ترکیه سرانجام عملیات نظامی فرامرزی خود را که بیش از دو سال است از آن سخن می‌گوید آغاز کند، احتمالاً در این محدوده خواهد بود. هدف از این عملیات، احتمالاً جدا کردن مناطق شرق و غرب کوبانی و منقطع کردن کمربند تحت کنترل یگان‌های مدافع خلق در شمال سوریه است.

نیروهای تمرکز یافته ترکیه در مرز سوریه، در حد یک ارتش کامل و شامل دو تیپ زرهی، دو تیپ مکانیزه و دو تیپ کماندو است.

اما هم ترکیه و هم امریکا می‌دانند که اگر چنین جنگی روی دهد، پایان چیزهای بسیاری خواهد بود از جمله این جنگ به یک جنگ چریکی داخل ترکیه نیز کشیده خواهد شد.

شایان ذکر است که در ماه اوت سال گذشته، جیمز جفری دیپلمات کهنه‌کار امریکائی به‌عنوان نماینده ویژه امریکا در امور سوریه تعیین شد، امیدها برای کاهش تنش در منطقه افزایش یافت. جفری به‌عنوان سفیر امریکا در ترکیه و سپس در عراق فعالیت کرده بود و منطقه را به‌خوبی می‌شناسد.

منافع ترکیه و امریکا در سوریه به‌ویژه در شمال سوریه، بسیار از هم دورند و در موضوع خاص ایجاد منطقه امن منافع آن‌ها، حتی در تضاد است. امریکا می‌خواهد منطقه امن برای محافظت از منافع خود در برابر ارتش ترکیه تأسیس شود. بسیاری از مقامات عالی‌رتبه این کشور نگرانی خود را درباره امنیت منطقه به‌طور عام، بارها ابراز کرده‌اند. مقامات ترکیه، همواره نشان داده‌اند که با مردم کرد ترکیه و روژآوا سر دشمنی دارد و هدفش‌شان نابودی سیستم سیاسی خودگردان در این منطقه حساس خاورمیانه است.

حکومت سوریه، با ایجاد منطقه امن تحت کنترل ارتش ترکیه و همچنین تثبیت موجودیت سیستم سیاسی روژآوا در شمال این کشور، مخالف است. از این رو، ترکیه در این موضوع اخیر با حکومت سوریه همگرایی منافع دارد.

موضع سوریه مورد حمایت حکومت روسیه و حکومت اسلامی ایران است. روسیه در تلاش است آلمان و فرانسه را به روند آستانه ملحق شوند، اگر این هدف ترکیه برآورده شود موضع ترکیه ضعیف و بیش از پیش منزوی خواهد شد.

در نتیجه، حکومت ترکیه ناچار خواهد شد راهی بیابد تا همکاری و ارتباط با حکومت سوریه را آغاز کند.

جنگ احتمالی ترکیه علیه روژآوا، جنگ بسیار بزرگ و درازمدتی در امتداد ۶۰۰ کیلومتر مرز دو کشور در پی خواهد داشت، اما نیروهای کرد برای مقابله با این تجاوز ارتش ترکیه آماده‌اند.

منطقه خودگردان تحت کنترل کردها در شمال و شرق سوریه، که با نام «روژآوا» شناخته می‌شود، از درگیری‌های هشت ساله سوریه و نبرد خونین پیکارگران کرد با دولت اسلامی عراق و شام (داعش)، که بخش بزرگی از منطقه را به تصرف خود در آورده بود، بیرون آمده است.

ارتش دموکراتیک سوریه از طریق یگان‌های مدافع خلق (YPG)، بخش اصلی ارتش دموکراتیک را تشکیل می‌دهند، پیوندهایی با هم دارند.

در این درگیری‌ها، مظلوم کوبانی فرمانده قوی و تسلیم‌ناپذیر نیروی نظامی دموکراتیک سوریه، به عنوان یکی از رهبران کلیدی مبارزه با داعش، به شهرت بین‌المللی رسیده است.

با توجه به تحولات اخیر سوریه که احتمال حمله نظامی ترکیه به کردستان سوریه را مطرح می‌کند، ارگون باباخان از پایگاه خبری - تحلیلی احوال درباره وضعیت فعلی و آینده بحران با کوبانی گفتگو کرده است.

کوبانی گفت: «دیگر جامعه‌ای به نام سوریه باقی نمانده است. داعش این کشور را ویران کرد و عرب‌ها نابود شدند.»

کوبانی درباره تهدید جدی حمله نظامی ترکیه به کردستان سوریه، می‌گوید اجازه نمی‌دهد خوش‌بینی بر واقع‌گرایی چیره شود.

وی گفت: «ایالات متحده شریک استراتژیک ترکیه است. این کشور با ما تنها یک شراکت تاکتیکی برای شکست داعش دارد.» با وجود این، کوبانی افزود ترکیه نمی‌تواند انتظار داشته باشد عملیات موفقیت‌آمیز خود را علیه کردها در منطقه محصور عفرین در شمال غربی سوریه که سال گذشته انجام داد، تکرار کند.

کوبانی گفت: «عفرین و مناطق شرق رودخانه فرات به هیچ‌وجه مانند هم نیستند. امکان ندارد آنچه در عفرین روی داد این‌جا نیز اتفاق بیفتد.»

ژنرال کوبانی گفت این بدان معنا است که اگر آمریکا در مقابل خواست ترکیه تسلیم شود و اجازه انجام عملیات را به ترکیه بدهد، ارتش دموکراتیک سوریه با همه توان و امکانات خود پاسخ خواهد داد بدون توجه به این که ترکیه به کجا حمله می‌کند.

با وجود ۶۰۰ کیلومتر مرز، میان دو طرف، دورنمای چنین جنگی سهمناک خواهد بود؛ کوبانی گفت: «جنگ از منبج (در شمال سوریه) تا ادلب (استان تحت کنترل شورشیان در غرب سوریه) نیز جریان خواهد داشت. ما همه را از تصمیم خود آگاه کرده‌ایم، آمریکا این را می‌داند و ترکیه نیز اطلاع دارد.» وی افزود این یعنی آغاز جنگ داخلی دوم در سوریه.

کوبانی گفت: «ترکیه می‌خواهد مرز را به نقطه‌ای برساند که خود می‌خواهد و مراکز را (در مناطق شمالی سوریه هم مرز با ترکیه) به کنترل خود در آورد. در این صورت جنگی در می‌گیرد که پایانی ندارد تا وقتی که ترکیه به‌طور کامل خارج شود.»

وی افزود: نتیجه این اقدام عقب‌کشیدن مبارزان از نبرد مشترک با داعش است؛ وضعیتی که شدیداً به عملیات آسیب می‌زند و خطر سر بر آوردن مجدد گروه‌های افراط‌گرای تروریستی را افزایش می‌دهد.

کوبانی گفت: «مبارزه با داعش همچنان، عمدتاً در دیرالزور و رقه، ادامه دارد. اگر ترکیه حمله کند نبرد متوقف خواهد شد و داعش قدرت خواهد گرفت. حکومت مرکزی سوریه، وارد این مناطق خواهد شد. آمریکا این را نمی‌خواهد و به‌همین خاطر، فشار زیادی روی ترکیه است، زیرا ممکن است عملیات در جریان را تحت تأثیر قرار دهد.»

وی تأکید کرد این بیش از آن که مشکل کردهای سوریه باشد، مشکل امریکائی‌ها است.

کوبانی گفت: «ما مبارزه خواهیم کرد و این جنگ جنگ بزرگی خواهد بود. ما برای جنگ آماده‌ایم. ترکیه به‌مدت چند هفته ما را تحت فشار قرار خواهد داد و اقدامات تحریک‌آمیزی انجام خواهد داد، اما من احتمال تجاوز نظامی را اندک می‌بینم. اگر رئیس‌جمهور ترکیه رجب طیب اردوخان جنگ را آغاز کند، اشتباه بزرگی مرتکب خواهد شد... این جنگ آن‌گونه که او فکر می‌کند پیش نخواهد رفت.»

همچنین در چنین شرایطی، فرماندهی نیروهای دموکراتیک سوریه که ائتلافی به محوریت یگان‌های مدافع خلق روژآوا، هشدار داده است که به عملیات نظامی احتمالی ترکیه در شمال سوریه، به‌طور قاطع واکنش نشان خواهد داد.

نوروز احمد از فرماندهان نیروهای دموکراتیک سوریه روز دوشنبه ۵ اوت ۲۰۱۹، گفت که نیروی تحت فرماندهی وی، او برای مقابله با جنگ احتمالی ترکیه آماده است.

نوروز احمد گفت: «ما با ترکیه مرزی طولانی داریم. اگر جنگ آغاز شود تمام منطقه به میدان نبرد تبدیل خواهد شد.»

اکنون نیروهای ترکیه در امتداد مرز مستقر شده‌اند، اما در طرف دیگر نیز ارتش دموکراتیک سوریه مواضع خود را تقویت کرده و اقدام به احداث استحکامات و حفر خندق و تونل‌های دفاعی کرده است. کوبانی گفت تنش چشمگیری بر فضا حاکم است و چنین احساس می‌شود که یک جرقه کل منطقه را شعله‌ور خواهد کرد.

درخواست ترکیه در مذاکرات انجام شده با وساطت جفری شامل ایجاد یک «منطقه امن» به عمق ۳۰ کیلومتر در امتداد مرزهای این کشور و با نظارت نیروهای ترک است. این درخواست از سوی طرف کردی به‌شدت رد شده است.

کوبانی گفت در مقابل پیشنهاد کردستان سوریه در این موضوع، این است که منطقه امن به جای ۳۰ کیلومتر تنها ۵ کیلومتر عرض داشته باشد، نیروهای YPG از منطقه خارج شوند و یک نیروی محلی تشکیل شده و جای آن‌ها را بگیرد و مناطق توسط مدیریت‌های محلی اداره شوند. در نهایت YPG موافقت کرد که همه سلاح‌های دور برد خود را به فاصله‌ای امن از مرز ترکیه منتقل کند.

کوبانی گفت ترکیه در ازای این پیشنهاد، باید بپذیرد از حمله خودداری کند. وی افزود از آن‌جا که لازم است نیروئی که باید بر منطقه نظارت کند بی‌طرف باشد، در نتیجه نیروهای ترک نباید در آن حضور داشته باشند.

کوبانی گفت: «ما گفتیم اگر در عفرین تحولی روی دهد نظامیان ترک می‌توانند در نیروی بین‌المللی حضور داشته باشند. بگذارند مردم عفرین به خانه‌هایشان باز گردند، دارائی‌هایشان را به آن‌ها باز گردانند و اسکان داده‌شدگان جدید را از منطقه خارج کنند. ما گفتیم اگر عفرین را از تبه‌کاران پاکسازی کنند، ترک‌ها می‌توانند بمانند... اینک توپ در زمین ترکیه است.»

به‌گفته فرمانده ارتش دموکراتیک سوریه برای ترکیه که همه اقداماتش در سوریه به‌ضعف موضع خود و تقویت کردستان سوریه انجامیده، عاقلانه‌تر این است که توافق کند.

وی گفت این اقدامات از روز نخست بحران سوریه معطوف به این بود که حکومت ترکیه سرزمین‌های سوریه را به کنترل خود درآورد، اما این استراتژی شکست خورده است.

به گفته کوبانی، حتی تصرف عفرین در سال گذشته موفقیتی برای ترکیه نبوده است. وی گفت: «اگر آن‌ها می‌توانستند به تصرف شهرهای دیگری که در کنترل ما بودند ادامه دهند، این می‌توانست موفقیت باشد، اما از یک دیدگاه نظامی وضعیت فعلی به گونه‌ای است که آن‌ها را تحت فشار قرار داده است.»

کوبانی گفت: «وقتی بخواهیم می‌توانیم یک عملیات بزرگ آغاز کنیم و عفرین را پس بگیریم. ما تا کنون چنین تصمیمی نگرفته‌ایم. مسأله میان ما و ترکیه تنها عفرین نیست، بلکه ۶۰۰ کیلومتر مرز است.»

با وجود این، کوبانی با دیدگاه‌های عبدالله اوجالان، درباره حل و فصل اختلافات هم با ترکیه و هم با سوریه موافق است و بر لزوم دیالوگ صلح‌آمیز با ترکیه تأکید می‌کند.

ژنرال کرد سوری، ادعاهای مطرح‌شده مبنی بر پیش‌گیری امریکا از گفتگو با دمشق را تکذیب کرد، اما گفت هشدار امریکائی‌ها که این مذاکرات ثمری نخواهد داشت حاوی عناصری از واقعیت است و کردها هنوز به راه‌حلی با حکومت سوریه نزدیک نشده‌اند.

کوبانی گفت: «در هر صورت، وقتی پای مذاکره با دمشق به میان بیاید، ابتکار عمل ۱۰۰ درصد در دست ما است.»

وی افزود این بدان معنی است که سازمان‌های کرد بر خواست خود برای اداره خودگردان مناطق تحت کنترل خود و حمایت از ارتش دموکراتیک سوریه پا فشاری خواهند کرد.

وی گفت: «اینک حکومت (حکومت سوریه) باید حقیقت را دریابد؛ این مرحله‌ای است که در آن هستیم. بدون این منطقه - بدون ما - کشور سوریه وجود ندارد. اقتصاد سوریه تقریباً هیچ خواهد بود.»

کوبانی گفت نظامیان حکومت برای نزدیک شدن به مناطق خودگردان تلاش می‌کنند، «اما تا زمانی که ائتلاف بین‌المللی حضور دارد، چنین چیزی ممکن نیست. وقتی خروج امریکا از سوریه در دستور کار قرار گرفت (پس از اعلام دونالد ترامپ رئیس‌جمهور امریکا در ماه دسامبر گذشته) حکومت به مناطق ما آمد و به ترکیه این پیام را داد که حمله نکند.»

کوبانی گفت حکومت اسد تلاش می‌کند در ادلب از حمایت ارتش دموکراتیک سوریه برخوردار شود، «اما ما کاری در ادلب نداریم. تنها هدف ما عفرین است.»

کوبانی گفت عملیات عفرین که با موافقت مسکو و پس از خروج نیروهای ناظر روسی در ژانویه ۲۰۱۸ انجام شد، به روابط با روسیه پایان داد، «اما روسیه قدرت بزرگی است و نقش مهمی در حل و فصل بحران بازی می‌کند.»

کوبانی درباره گمانه‌زنی‌هایی مبنی بر این که امریکا از متحدان کرد خود برای فشار بر ایران استفاده می‌کند، گفت این موضوعی نیست که طرف کردی بخواهد در آن درگیر شود.

او گفت: «تنش با ایران (بر ما) تأثیر دارد اما ما کاری نمی‌کنیم که منافعمان اقتضا می‌کند. ما برای منافع دیگران عمل نمی‌کنیم... ما همواره گفته‌ایم مناطق خودمان را داریم و به کسی حمله نمی‌کنیم که به ما حمله نمی‌کند.»

در این مقطع کوبانی و نیروهای کرد به فرصت‌هایی چشم دوخته‌اند که از همکاری رسمی با نهادهای بین‌المللی ناشی می‌شود - وضعیتی که برای ژنرال کرد غافلگیرکننده بود وقتی برای امضای یک توافق‌نامه با سازمان ملل درباره استفاده از کودک سربازها به ژنو دعوت شد.

کوبانی گفت: «این رویداد برای همه غافلگیرکننده بود. این نخستین بار در زندگیم بود که کت و شلوار پوشیدم. یک روند سیاسی آغاز شده است؛ این نخستین بار بود که مدیریت ما در چنین دیدار سیاسی‌ای حضور داشت. این یک شروع است.»

کوبانی گفت معتقد است این توافق در آینده به همکاری‌های بیش‌تر در موضوعات دیگر منتهی خواهد شد.

وی افزود: «این آغاز روابط رسمی است. قرار است با هم مدارسی تأسیس کنیم.»

یکی از مهمترین عواقب حمله ترکیه به روژآوا، فعال شدن مجدد داعش است. گروه دولت اسلامی(داعش) بر اساس گزارش تدارک دیده شده از سوی وزارت دفاع امریکا، در حال «بنيه گرفتن و بازگشت» در سوریه و عراق است. این گزارش که توسط یکی از بازرسان ارشد نظامی پنتاگون تهیه شده، سبب این «بازگشت» را خروج جزئی نیروهای امریکا از سوریه می‌داند و این چنین تلویحا خواستار ادامه حضور سربازان امریکا در این کشور شده است.

گزارش پنتاگون درباره موقعیت کنونی داعش، تاکید می‌کند که گروه «دولت اسلامی هر چند سرزمین خلافت خود را در عراق و سوریه از دست داده است، اما توان عملیاتی و شورش خود را در عراق تقویت کرده و فعالیت‌های خود در سوریه را از سر گرفته است.»

بر اساس این گزارش، داعش توانسته نیروهای خود در هر دو کشور را «جمع‌آوری کرده و عملیاتی را به اجرا گذارد»، به‌ویژه از آنرو که نیروهای محلی «در انجام عملیات درازمدت، هم‌زمان و حفظ سرزمین‌های بازیافته» از خود ناتوانی نشان می‌دهند.

این گزارش تاکید می‌کند که بازسازی داعش در سوریه هنگامی روی داده است که «بخشی از نیروهای امریکائی» خود را کنار کشیده و این کشور را ترک کردند. این سند یادآوری می‌کند که تصمیم به خروج سربازان امریکائی برخلاف نظر «نیروهای دموکراتیک سوریه» که از حمایت و اشینگتن برخوردارند گرفته شد.

گزارش پنتاگون، تلویحا با اشاره به سیاست دولت امریکا در این زمینه، پاسخ نامناسب به این نیروها را که برای رویارویی با داعش و دیگر گروه‌های تروریستی خواستار «آموزش‌های نظامی و دریافت تجهیزات متناسب با عملیات ضد شورش» بودند، مورد انتقاد قرار می‌دهد.

این پاسخ و تصمیم دونالد ترمپ به بیرون کشیدن ۲۰۰۰ سرباز امریکائی از شمال سوریه در اواخر سال گذشته به استعفاء ژنرال جیمز ماتیس منجر شد.

به‌گفته «توما پئیره»، پژوهش‌گر در «مرکز ملی مطالعات علمی» فرانسه، «این گزارش بدون تردید واقعیت‌هایی را بیان می‌کند زیرا با آگاهی‌هایی که از منابع دیگر درباره عملیات داعش، به‌ویژه در شرق سوریه به‌دست ما رسیده خوانائی دارد؛ اما در همان حال باید این گزارش را در چشم‌انداز مناسبات میان نهادهای گوناگون دولتی در امریکا بررسی کرد. به‌عبارت دیگر، هدف این گزارش افزایش فشار از سوی پنتاگون بر دولت برای تداوم بخشیدن به‌حضور نیروهای این کشور در سوریه نیز هست.»

«توما پئیره»، یادآوری می‌کند که «در دسامبر گذشته، هنگامی که دونالد ترمپ با ارسال یک توثیت، خروج نیروهای امریکائی از سوریه را اعلام داشت، یکی از واکنش‌های مخالف نسبت به این تصمیم، از سوی وزارت دفاع این کشور ابراز شد. پنتاگون چنان‌که می‌دانیم در این منطقه حاضر است و امیران ارتش امریکا بروشنی اعلام کردند که قصد ندارد این چنین با شتاب به حضور خود پایان دهند.»

شماری از نیروهای امریکائی، همچنان در شمال شرقی سوریه که تحت کنترل حکومت بشار اسد نیست، استقرار دارند. براساس ارزیابی ائتلاف بین‌المللی علیه داعش، این گروه هنوز بین ۱۴ تا ۱۸ هزار عضو در عراق و سوریه دارد که حدود ۳ هزار تن از آنان شهروندان خارجی هستند.

هم‌زمان با تهدیدهای اشغال‌گرانه حکومت ترکیه، حملات داعش در منطقه افزایش یافته‌اند. بنا به گزارش فرات نیوز، روز چهارشنبه ۷ اوت ۲۰۱۹، در نتیجه حمله خودروئی بمب‌گذاری شده در منطقه تریسپی در قاملشو، ۳ کودک جان باختند.

نیروهای امنیت داخلی، ی.پ.گ، ی.پ.ژ و ق.س.د عملیات‌های نظامی را آغاز کرده و در نتیجه آن تعداد بسیاری تبهکار داعش که در حال آماده‌کاری برای انجام حملات بودند را دستگیر کردند. عملیات‌های نظامی در منطقه ادامه دارند.

نیروهای امنیت داخلی اعلام کرد، هم‌زمان با تهدیدهای اشغال‌گرانه حکومت ترکیه در روزهای اخیر، حملات داعش افزایش یافته است.

یکی از مسئولین اتاق عملیاتی نیروهای امنیت داخلی در مصاحبه‌ای با خبرگزاری فرات اعلام کرد، مقادیر بسیاری سلاح را از تبهکاران ضبط کرده‌اند. این تبهکاران اعتراف کرده‌اند که عضو داعش بوده و از فرماندهان‌شان که در منطقه سپر فرات و ترکیه هستند دستور می‌گیرند.

بیان چند روز گذشته

در یک هفته گذشته حملات و تحرکات هسته‌های مخفی داعش در شمال و شرق سوریه بدین شرح است:

۶ آگوست - ۱۵ مرداد: در منطقه شدادی در حسکه علیه هسته‌های مخفی داعش عملیاتی انجام شده و در نتیجه آن ۳ تبهکار داعش دستگیر و مقادیری سلاح و مواد منفجره ضبط شدند.

۶ آگوست - ۱۵ مرداد: در سرکانی یک تانکر آب بمب‌گذاری شده از سوی نیروهای امنیت داخلی خنثی شده و از وقوع قتل‌عام جلوگیری شد.

۶ آگوست - ۱۵ مرداد: در سرکانی در راه الصفیحه خودروئی بمب‌گذاری شده خنثی شد.

۴ آگوست - ۱۳ مرداد در عملیات نظامی نیروهای ویژه ی.پ.گ علیه تبهکاران داعش در حسکه مقادیر بسیاری سلاح و مواد منفجره توسط مبارزان ضبط گردید.

۴ آگوست - ۱۳ مرداد: در ساعت ۱۲:۴۵ در محله مشرفه در حسکه موتورسیکلتی بمب‌گذاری شده منفجر شد. این انفجار خساراتی مادی را در بر داشت.

۳ آگوست - ۱۲ مرداد: در اطراف ترمینال شدادی در حسکه موتورسیکلت بمب‌گذاری شده منفجر شد. در نتیجه این انفجار ۲ تن زخمی شدند.

۱ آگوست - ۱۰ مرداد: با نارنجک دستی حمله‌ای علیه مرکز سرشماری طبقاً انجام گرفت و زیانی مادی را در بر داشت.

۳۱ ژوئیه - ۹ مرداد: در زمان عبور خودرو غیرنظامیان در منطقه مرگده در شدادی موتورسیکلت بمب‌گذاری شده منفجر شد. این انفجار زیانی مادی را در بر داشت.

۳۰ ژوئیه - ۸ مرداد: در عملیات شورای نظامی دیر الزور علیه هسته‌های مخفی داعش، ۸ تبهکار دستگیر شده و مقادیر بسیاری سلاح ضبط گردید.

۲۹ ژوئیه - ۷ مرداد: در زمان عبور خودرو غیرنظامیان در روستای سعدا در مرگده انفجاری روی داد. در نتیجه این انفجار، یک غیرنظامی و ۱۳ مبارز نیروهای خوددفاعی زخمی شدند.

از سوی دیگر، هم‌زمان با تحرکات داعش، تبهکارانی به‌نام احرار الشعب که متشکل از اعضای قدیمی داعش و وابسته به حکومت ترکیه هستند، با لباس‌های میدل ق.س.د و ی.پ.گ به آزار و شکنجه مردم می‌پردازند. مسأله قابل توجه نحوه انتشار این تصاویر است که به‌شکلی ویژه از سوی خبرگزاری آناتولی (آ.آ) و دیگر رسانه‌های وابسته به رژیم ترکیه منتشر می‌شوند.

همچنین تحركات داعش در جنوب كردستان، شنگال، مخمور، كركوك و منطقه گرميان كه دولت تركيه خواهان اشغال آن‌هاست، افزايش يافته است. در نتيجه افزايش تحركات داعش در منطقه يگان‌هاى مقاومت شنگال (ى.ب.ش)، يگان‌هاى زنان شنگال و ارتش عراق از روز ۱۱ ژوئيه - ۲۰ تير عملياتى نظامى را عليه داعش آغاز كرده‌اند. سوريه كشورى با تنوع نژادى، زبانى و مذهبى است كه جمعيتى بيش از ۲۱ ميليون نفر را در خود جاي داده است. اعراب، نژاد اكثريت و غالب سوريه هستند و كردها، ارمنى‌ها، ترك‌ها، چركس‌هاى آسيان‌تبار و يهوديان از اقليت‌هاى اين كشور محسوب مى‌شود. كردستان سوريه (به كردى: روژاوا) بخش كردنشين شمال، شمال‌شرقى و شمال‌غربى سوريه است كه استان‌هاى حسه، رقه و حلب اين كشور را در بر مى‌گيرد. اين مناطق شامل سه بخش جزيره، كويانى و عفرين است كه از نظر جغرافيايى از يكديگر جدا هستند. علاوه بر اين شمار زيادى از كردهاى سوريه در شهرهاى بزرگ حلب و دمشق زندگى مى‌كنند. بر طبق آمارهاى مختلف جمعيت كردها در سوريه تا ۱۸ درصد كل جمعيت اين كشور تخمن زده شده كه بر اين اساس بزرگ‌ترين جمعيت غير عرب سوريه را تشكيل مى‌دهند. بيش‌تر كردهاى سوريه، با لهجه كردى كرمانجى صحبت مى‌كنند.

با آغاز بحران داخلى سوريه از سال ۲۰۱۱، شهروندان كرد در جايگاه مخالف حكومت مركزى سوريه حاضر شدند و عليه حكومت، دست به تظاهرات زدند. در اين ميان، بخش عظيمى از كردهاى سوري تحت تاثير مواضع حزب اتحاد دموكراتيك هستند. از طرفى، گروه‌هاى تروريستى مذهبى به‌خصوص داعش و جبهه النصره براى مقابله با قدرت گرفتن كردها به شهرها، روستاها و مردم غيرنظامى كرد حمله مى‌كردند. اغلب گروه‌هاى مزبور هنوز هم به‌طور پراكنده و در برخى مناطق به‌صورت متمرکز به حملات خود عليه كردها ادامه مى‌دهند.

در سال ۲۰۱۳، با عقب‌نشيني ارتش سوريه از مناطق كردنشين، بلافاصله مردم كرد و غيركرد اين مناطق، با عنوان «كانتون» مبتنى بر دموكراسى مستقيم، برابرى جنسيتى و ملتى بنا كردند. نيروهاى برآمده از اين تحولات از جمله حزب اتحاد دموكراتيك سوريه اعلام كردند كه قصد جدائى از كشور سوريه و تشكيل يك دولت - ملت كردى را ندارند اما در عوض خواهان دموكراتيزه شدن سوريه بر اساس خط خودمديريتى دموكراتيك و گذار از دولت - ملت در هر شكل آن (عربى يا كردى) هستند.

حزب اتحاد دموكراتيك سوريه به رهبرى «صالح مسلم»، به‌صورت تاريخى از طرفداران «عبدالله اوجالان» مؤسس و رهبر PKK، شناخته مى‌شود. حزب اتحاد دموكراتيك كردستان سوريه يا همان «PYD» در سال ۲۰۰۳، تاسيس شد.

هسته مركزى PKK توسط اوجالان در اوائل دهه ۱۹۷۰ در آنكارا بنیان نهاده شد و بعدا به مناطق كردنشين جنوب-شرقى تركيه منتقل گرديد. اين حزب در تاريخ ۲۷ نوامبر ۱۹۷۸، با نام حزب كارگران كردستان با مخفف PKK معرفى و مشى آن بر ايدئولوژى راديكال چپ و ماركسيستى بنا شده است. در دهه ۱۹۸۰ دوره «حافظ اسد»، عبدالله اوجالان اجازه يافت تا در دره بقاع و دمشق مستقر شود و از آنجا به‌عنوان پايگاهى براى فشار به تركيه استفاده كند. يكى از اختلافات تاريخى تركيه و سوريه، همواره موضوع تقسيم آب فرات بوده است و سوريه به‌شدت به اين آب نيازمند است، اما تركيه به‌دليل اين‌كه موقعيت بهتر و سهم بيش‌ترى از آب فرات دارد، از همكارى در اين زمينه طفره رفته است. در واقع يكى از دلايل پناه دادن به PKK، از سوى حكومت سوريه همين مسأله بوده است.

اما با انعقاد قرارداد «آدانا» بين سوريه و تركيه در اواخر دهه ۱۹۹۰ و خروج اوجالان از سوريه و دستگيرى وى توسط سازمان‌هاى اطلاعاتى اسرائيل، امريكا، تركيه و...، در كنيا دستگير و به تركيه انتقال داده شد. وى حدود ۲۰

سال است که تنها زندانی جزیره امرالی در حومه استانبول است. دولت ترکیه، روند قطع رابطه دولت سوریه با PKK تا سال ۲۰۰۳ ادامه یافت، تا این که حزب اتحاد دموکراتیک (PYD) شروع به فعالیت کرد.

با جدی شدن جنگ در سوریه، حزب اتحاد دموکراتیک با شبکه منسجم، گسترده و دارا بودن نیروهای آموزش دیده سیاسی - نظامی، و در پی خروج ارتش سوریه از بیش تر مناطق کردنشین به ویژه مناطق «عفرین»، «کوبانی» و «راس العین» اداره این مناطق را بر عهده گرفت.

برای نخستین بار در تاریخ این منطقه، تحول بزرگی رخ داد و ظرفیت فوق العاده ای به حزب اتحاد دموکراتیک بخشید تا از یک طرف بتواند به صورت گسترده از توده های مردم این منطقه نیروگیری کند و از طرف دیگر در مجامع بین المللی خود را به عنوان نماینده واقعی مردم کرد سوریه مطرح سازد. با توجه به منابع و توانمندی های حزب اتحاد دموکراتیک کردستان سوریه، می توان آن را به عنوان زمامدار اصلی امور در موارد زیر عنوان کرد:

داشتن مانیفست و مرامنامه؛ چارت و تشکیلات اداری و ساختاری؛ تشکیلات نظامی منسجم؛ پشتیبانی شدن از سوی نیروهای چپ، کمونیست و آنارشیست؛ استفاده از سوی رسانه های مختص به خود و ارتباط همگانی از این طریق؛ مقابله و درگیری با نیروهای ارتجاعی منطقه همچون داعش، جبهه النصره، ارتش آزاد سوریه و همچنین با ارتش اشغالگر ترکیه؛ داشتن منابع مالی؛

در اختیار داشتن پایگاه عظیم مردمی در کردستان سوریه و حتی در بین برخی سازمان های عرب زبان؛ و... مهم ترین ویژگی حزب اتحاد دموکراتیک (PYD)، برپائی یک سیستم نوین خودمدیریتی و یا خودگردانی دموکراتیک در روژآوا است. امروزه PYD منطقه ای را تحت کنترل دارد که تقریباً چهار میلیون نفر در آن زندگی می کنند، اما فقط ۶۰ درصد این جمعیت کرد هستند. در کانتون جزیره شرقی و کانتون کوبانی مرکزی کردها اکثریت حداقلی یعنی ۵۵ درصد جمعیت را تشکیل می دهند.

این در حالی است که دومین گروه بزرگ کردی سوریه یعنی حزب دموکرات کردستان سوریه (PKKS) به عنوان سرسپرده دولت اقلیم کردستان عراق، مخالف سیاست های حزب دموکراتیک سوریه (PYD) است.

دولت ترکیه از اولین روزهای اعتراضات در سوریه و سپس آغاز جنگ داخلی در این کشور، موضعی سرسختانه علیه بشار اسد، رئیس جمهور این کشور اتخاذ کرده است. ترکیه با تشدید خشونت ها در سوریه، به گروهی از مخالفان اسد (شورای ملی سوریه) پناه داد تا در این کشور به فعالیت بپردازند. آنکارا در ادامه از مخالفان مسلح دولت سوریه (ارتش آزاد سوریه)، داعش و... حمایت کرد. اشغال کانتون عفرین بخشی از یک روند بود و ترکیه به مخالفت و تقابل جدی با نهادهای روژآوا پرداخت. از دستگیری کوتاهمدن صالح مسلم در کشور چک تا ممانعت از حضور کادرهای سیاسی آن در نشست های جهانی؛ نشان دهنده تلاش جدی ترکیه برای نابودی سیستم روژآوا است. ترکیه در یک جبهه در حال مبارزه با PKK است و به شدت با ثبات کردستان سوریه مخالف است و از هرگونه تلاشی برای جلوگیری از ایجاد کردستان و سوریه دموکراتیک دریغ نکرده است.

اظهارات مداوم جنگ طلبانه مقامات ترکیه در حفظ یا تغییر وضع موجود نقش مهمی دارد. در حالی که نیروهای امریکائی هنوز از سوریه خارج نشده اند، ترکیه از اراده خود برای حمله همه جانبه به روژآوا خبر می دهد. زیرا حکومت ترکیه و رئیس جمهور آن اردو خان، برای حفظ قدرت خود از استراتژی جنگ و دشمنی استفاده می کند. رجب طیب اردو خان، بارها اعلام کرده است که اجازه تشکیل تغییر در مرزهای جنوبی کشورش را نمی دهد. به همین خاطر نیز در اقدامی تجاوزکارانه و برای نابودی سیستم حاکم بر روژآوا، بخش هایی از سوریه را در عملیات «سپر فرات» به

اشغال خود در آورده است تا از پیوستگی بین مناطق کردنشین دوسوی مرز جلوگیری و ارتباط آن‌ها با یکدیگر را قطع کند.

امروز همه جهانیان می‌دانند کردهای سوریه نقش مهمی را در تحولات سوریه ایفا می‌کنند. اگرچه کمترین بخش اخبار بحران سوریه متعلق به کردها است و تا کنون هیچ دولت منطقه و جهان سیستم خودمدیریت دموکراتیک سوریه را به رسمیت نشناخته است. در حالی که احتمالاً بیش‌ترین نقش در روند آینده سیاسی سوریه، متعلق به آن‌ها باشد. در چنین موقعیتی، دولت بشار اسد از طرفی قصد دارد کردها را همچنان از طرف حزب اتحاد دموکراتیک کردهای سوریه (PYD) به سمت خود جذب کند تا در درگیری‌های میدانی دشمنی جدید نداشته باشد و همچنین سیستم خودگرانی روژآوا، باعث تضعیف دولت آینده سوریه نشود. سایر نیروهای اپوزیسیون حکومت سوریه هم می‌دانند که تاکنون نتوانسته‌اند با گروه‌های مذهبی به پیروزی برسند.

کردستان عراق و مسعود بارزانی به دنبال تاثیرگذاری هر چه بیشتر بر روی کردهای سوریه هستند. اقلیم کردستان عراق در مجاورت با شمال سوریه قرار دارد و از این حیث بسیاری بر این عقیده‌اند که مسعود بارزانی به دنبال اتحاد با آن گروه‌های کردهای سوریه است که به لحاظ سیاسی به او نزدیک ترند. اما در آن سمت، حزب کارگران کردستان ترکیه (PKK) که سابقه بیش از ۳۷ سال مبارزه و مقاومت در برابر دولت مرکزی ترکیه را دارد، رابطه خوبی با کردهای سوریه دارد. در واقع کردهای سوریه بین کردهای عراق و ترکیه قرار دارند و می‌توانند در آینده نقش کلیدی در منطقه ایفا کنند. این موضوع حساسیت حکومت ترکیه در برابر رفتار کردهای سوریه به خصوص PYD را به دنبال داشته است. زیرا ترکیه می‌داند که با اتحاد کردهای ترکیه و سوریه، موقعیت کنونی ترکیه و حتی کشورهای منطقه دگرگون خواهد شد.

ضلع پنجمی که به دنبال جذب کردهای سوریه است کشورهای غربی هستند. غربی‌ها و در راس همه اتحادیه اروپا و امریکا، با تاثیرگذاری در مناطق کردنشین سوریه، به دنبال منافع توسعه طلبانه خود هستند. روزماری دی کارلو، مدیر «امور سیاسی و برقراری صلح» سازمان ملل، گفت، بیش از ۱۰۰ هزار نفر در سوریه در جریان قیام و درگیری ۸ ساله بازداشت، ربوده یا مفقود شده‌اند.

این مقام سازمان ملل متحد تاکید کرد، مسؤلیت اصلی این فاجعه بر عهده حکومت اسد است. خانم دی کارلو روز چهارشنبه ۷ اوت، از همه طرف‌های درگیر در سوریه به ویژه حکومت این کشور خواست تا به ندای شورای امنیت سازمان ملل عمل کنند و همه بازداشت‌شدگان را آزاد و طبق قوانین بین‌المللی اطلاعات لازم در باره سرنوشت آن‌ها را به خانواده یا خویشاوندان آنان قرار دهند.

او که برای شورای امنیت گزارش ارائه می‌داد، افزود: «به دلیل عدم قدرت به دستیابی به اطلاعات کافی در باره بازداشتگاه‌های حکومت اسد و منع مأموران سازمان ملل از رسیدن به همه اماکن در سوریه، این سازمان نمی‌تواند آمار دقیقی بیش از ۱۰۰ هزار نفر را تأیید کند.»

دی کارلو خاطرنشان کرد، اطلاعاتی که در دست دارد از آماری تهیه شده که توسط کمیته‌های میدانی کمیسیون تحقیق وابسته به شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد در سوریه ثبت شد است. وی گفت این کمیسیون از سال ۲۰۱۱ تشکیل شد و طی این مدت توانست این آمار دقیق را با کمک سازمان‌های مدافع حقوق بشر به دست آورد.

دی کارلو با تکرار پیشنهاد آنتونیو گوتریش، دبیر کل سازمان ملل متحد خواستار ارجاع پرونده قتل عام سوری‌ها به دیوان بین‌المللی کیفری یا دادگاه جنایات ضد بشری سازمان ملل شد.

جنگ داخلی سوریه که در پی سرکوب خونین تظاهرات مسالمت‌آمیز توسط حکومت بشار اسد آغاز شده بود، پس از چند سال به صحنه نزاع قدرت‌های خارجی، جریان‌های جهادی و گروه‌های شورشی بر سر تسلط بر مناطق این کشور بدل شد.

مداخله نظامی مستقیم نیروهای ایرانی و روسی در حمایت از حکومت بشار اسد در سال ۲۰۱۵، کفه جنگ را در نزاع با مخالفان به سود حکومت بعث سوریه تغییر داد.

دیده بان حقوق بشر سوریه می‌گوید جنگ داخلی در این کشور تاکنون بیش از ۵۰۰ هزار کشته بر جا گذاشته است. بنا به اعلام این سازمان، ۵۱۱ هزار نفر از ماه مارس سال ۲۰۱۱ میلادی تاکنون بر اثر درگیری‌ها در سوریه کشته شده‌اند. این نهاد از شناسائی ۳۵۰ هزار نفر از کشته‌شدگان سخن گفته است. به‌گفته این سازمان، هر چند مرگ ۱۶۱ هزار نفر دیگر تأیید شده اما این سازمان تاکنون اسامی آن‌ها را به دست نیاورده است.

تازه این آمار در فوریه ۲۰۱۸ منتشر شده است. بنا به اعلام سازمان دیده‌بان حقوق بشر سوریه، حدود ۸۵ درصد کشته‌شدگان توسط نیروهای دولتی و متحدان آن‌ها کشته شده‌اند.

در مجموع ۱۳ میلیون تن از ۲۱ میلیون تن جمعیت سوریه در داخل این کشور آواره شده‌اند یا به کشورهای دیگر پناه برده‌اند.

تخمین زده می‌شود جنگ حدود ۴۰۰ میلیارد دلار به سوریه لطمه زده باشد.

حکومت ترکیه با سیاست‌های تبعیض‌آمیز و غیرانسانی و جنگ‌طلبانه خود، جامعه را با بحران‌های اقتصادی، سیاسی و اجتماعی مواجه کرده است. اکنون گرانی، بیکاری و فقر در این کشور در حال افزایش است.

بر پایه گزارش ماه ژوئیه پلاتفرم «کشتن زنان را متوقف کنید»، در ترکیه طی مدت یک ماه ۳۱ زن کشته و در مجموع طی ۷ ماه گذشته، ۲۴۵ زن کشته شدند.

در این گزارش آمده است که بیش‌تر این زنان با اسلحه کشته شدند. «۱۶ زن با اسلحه، ۵ زن با وسایل برنده، یک زن با خفگی و ۳ زن بر اثر ضرب و شتم کشته شده‌اند. یک تن نیز به شیوه‌ای مشکوک بر اثر سقوط از بلندی کشته شده و از علت کشته‌شدن ۵ زن نیز اطلاعی به‌دست نیامده است.»

در این گزارش، به سیاست‌های مجازات نکردن مجرمان اشاره شده و آمده است: «تا زمانی که دلیل کشته شدن زنان و این‌که توسط چه کسانی کشته شده‌اند، مشخص نشود، تا زمانی که دادگاهی عادلانه برگزار نشود، تا افراد متهم و مجرم مجازات نشوند، این شرایط همچنان ادامه خواهد داشت.»

بر پایه‌ی گزارشات همین پلاتفرم، در مدت ۷ ماه اخیر حداقل ۲۴۵ زن کشته شده‌اند. بر پایه این گزارش در ماه ژوئن ۲۰۱۸، ۳۷، ماه آوریل ۳۶، ماه مارس ۲۷، ماه فوریه ۳۱ و ژانویه ۴۳ زن کشته شده‌اند.

در سال ۲۰۱۸، دست‌کم ۴۴۰ زن توسط مردها کشته شده‌اند. این آمار در سال ۲۰۱۷، ۴۰۹ زن بوده است.

بحران داخلی عدالت و توسعه همزمان است با دو بحران بزرگ در سیاست خارجی و دو بحران در سیاست داخلی. در سیاست خارجی با اکتشاف منابع نفت و گاز در شرق مدیترانه در حد فاصل آب‌های قبرس، مصر و اسرائیل و دعوت دولت قبرس اروپائی از شرکت‌های نفتی اروپائی، به‌ویژه شرکت‌های بریتانیائی، فرانسوی و ایتالیائی برای اکتشاف و استخراج در فلات قاره قبرس از سوئی و مدعای اردوخان دال بر سهم بودن بخش شمالی جزیره که تحت کنترل ترکیه است در منابع انرژی قبرس جنوبی و ممانعت نیروی دریائی ترکیه از فعالیت کشتی‌های اکتشافی ایتیالیا و توتال فرانسه در آب‌های شرق مدیترانه و همزمان شروع فعالیت کشتی‌های اکتشافی ترکیه در آب‌های فلات قاره قبرس، بحران گسترده و روزافزونی را با قبرس و اتحادیه اروپا شکل داده است.

بحران دیگر سیاست خارجی ترکیه با امریکای تحت رهبری ترمپ است. اگرچه اردوخان و حزب عدالت و توسعه در ابتدای پیروزی ترمپ تصور می‌کرد که با توجه به ارتباط نزدیکی که لابی تشکیلات اطلاعاتی ترکیه موفق به برقراری آن با مایکل فلین شده است در دولت ترمپ روزهای گرمی از رابطه دیپلماتیک با امریکا را تجربه خواهد کرد اما نزدیکی اردوخان به روسیه از پس از کودتای نافرجام یا ساختگی ۱۵ ژوئیه ۲۰۱۶ و به دنبال آن سه بحران بازداشت کشیش برانسون در ترکیه، بازداشت آتیلا آتالای و رضا ضراب و دادگاه آن‌ها در پائیز ۲۰۱۷ تا زمستان ۲۰۱۸ و نهایتاً بازداشت متین توپوز کارمند ترک‌تبار سفارت امریکا در ترکیه، و استعفای فلین از دیگر سوی تصویر پیشین را نقش بر آب کرد تا نوبت به بحران خرید اس-۴۰۰ های روسی توسط ترکیه برسد.

بحرانی که ترکیه را درگیر یک مناقشه جدی با هم‌پیمانانش در ناتو کرده و احتمال اعمال تحریم‌های اقتصادی فزاینده از سوی امریکا را نیز به‌وجود آورده است.

در کنار این دو بحران، بحران‌های کوچکتری هم در خاورمیانه هست که ترکیه را درگیر خود کرده است. بحران‌هایی نظیر هم‌پیمانی اردوخان با قطر مغضوب محور عربستان-مصر- امارات و نیز بحران قطع روابط دیپلماتیک با مصر بعد از کودتای سبسی در تابستان ۲۰۱۳ و حمایت از رئیس‌جمهور سابق مصر محمد مرسی.

این همه درحالی است که در دولت اردوخان در سیاست داخلی نیز با بحران اقتصادی که خود از جمله حاصل سیاست خارجی غرب‌گریز و روسیه‌گرایی سال‌های اخیر اردوخان بوده مواجه است و از دیگر سوی، بحران کارآمدی سیستم ریاست جمهوری که از آوریل ۲۰۱۷ و با برگزاری رفراندومی که در آن اردوخان به سختی توانست به پیروزی دست یابد، نیز به یک بحث جدی در میان سیاستمداران و تحلیل‌گران این کشور تبدیل شده است.

چرا که سیستم ریاستی با تعیبه مکانیسم ۵۱ درصد آراء برای کسب ریاست جمهوری در واقع سرنوشت حزب عدالت و توسعه را به سرنوشت حزب نژادپرست حرکت ملی پیوند زده و به عقیده برخی تحلیل‌گران در واقع با این مکانیسم دولت باغچلی و نژادپرستان هستند که فرمان سیاست‌گذاری داخلی و خارجی دولت اردوخان را در دست گرفته‌اند بی‌آن‌که خود رسماً مسؤولیتی در دولت پذیرفته باشند و در قبال سیاست‌گذاری‌هایشان پاسخگو باشند.

بر اساس یک نظرسنجی که از سوی رویترز انجام شده، به دلیل نوسانات لیر در برابر دالر، ترکیه رکود اقتصادی طولانی‌تری را تجربه خواهد کرد.

به‌طور کلی با شروع بحران ارزی در این کشور به‌دنبال اختلافات میان آنکارا و واشینگتن، لیر ۳۰ درصد از ارزش خود را در برابر دالر ایالات متحده از دست داده است. اقتصاد این کشور در سه ماهه پایانی سال ۲۰۱۸، حدود سه درصد کوچک شد.

در حال حاضر گزارش‌ها نشان می‌دهد تورم این کشور به بالاترین میزان طی ۱۵ سال گذشته رسیده است. این وضعیت محدودیت‌های فراوانی برای بازپرداخت بدهی‌های خارجی از سوی شرکت‌ها ایجاد کرده و در عین حال منجر به افزایش میزان وام‌های بد شده است.

بر اساس نظرسنجی رویترز از ۴۳ اقتصاددان، پیش‌بینی شده که رشد اقتصادی ترکیه در سال جاری میلادی منفی ۰/۳ درصد باشد؛ این رقم اما فاصله زیادی با رشد ۲/۳ درصدی که دولت این کشور پیش‌بینی کرده، دارد.

اقتصاد ترکیه در سال ۲۰۰۹، به میزان ۴/۷ درصد کوچک شد. با این حال در بازه زمانی ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۷ به دلیل رونق در بخش ساخت‌وساز به رشد ۶/۶ درصدی دست یافته بود.

پیق پیش‌بینی‌ها، اقتصاد این کشور در سه ماهه اول سال جاری میلادی ۳/۴ درصد و در سه ماهه دوم ۱/۲ درصد کوچک‌تر شود.

بر اساس این نظرسنجی، هم‌چنین انتظار می‌رود، رشد اقتصادی ترکیه در سال ۲۰۲۰ به ۲/۷ درصد برسد. معمر کومارچو غلو، کارشناس مؤسسه استانبول اینوئستمننت گفته است: انتظار داریم که اقتصاد این کشور در نیمه دوم سال به روند صعودی خود بازگردد؛ با این حال این بهبود اوضاع ثبات چندانی ندارد و به تحولات سیاسی و ژئوپولیتیک بستگی زیادی دارد.

بانک مرکزی ترکیه در ماه سپتامبر ۲۰۱۸ نرخ بهره را به ۲۴ درصد افزایش داد. با این حال، به عقیده برخی کارشناسانی که در این نظرسنجی شرکت کرده‌اند، احتمالاً بانک مرکزی به خواسته رجب طیب اردو خان که به شدت مخالف افزایش نرخ بهره است، به تدریج نرخ بهره کاهش داده و در نهایت تا پایان سال به ۱۹/۲۵ درصد برساند.

مهم‌تر از همه، انتخابات مجدد شهرداری استانبول، شکست بزرگی برای اردو خان و حزبش بود. شکست بزرگ حزب و عدالت توسعه در انتخابات استانبول و واگذاری این شهر کلیدی به اپوزیسیون پس از ۲۵ سال، اهمیتی در مقیاس ملی ترکیه دارد. با این نتیجه که پیامد فعالیت خیره‌کننده جامعه مدنی ترکیه بود دورانی تازه در حیات سیاسی این کشور شروع شده، به‌شرطی که اپوزیسیون هم از گذشته درس بگیرد.

این رای، رای شکست تاریخی حزب عدالت و توسعه است، حزبی که رهبر آن، اردو خان ابائی نداشته تاکید کند که هر کس که استانبول را در دست داشته باشد ترکیه را هم به‌دست خواهد آورد، چنان که خودش هم ۲۵ سال پیش عروج به قدرت در ترکیه را از شهرداری همین شهر شروع کرد.

در انتخابات اولیه استانبول با وجود شمارش مجدد آرا اکرم امام‌اوغلو، نامزد اپوزیسیون نهایتاً با ۱۳ هزار رأی پیروز شد. حزب اردو خان این پیروزی را برنتابید و با فشار بر کمیسیون انتخابات نهایتاً ابطال آن را محقق کرد، اقدامی که حتی بخشی از پایگاه حزب عدالت و توسعه هم از آن ناخشنود بود. این ابطال سبب شد که امام‌اوغلو که شهردار ناشناخته‌ای در بخشی از استانبول بود در مقام قربانی بیش از پیش وجهه و نفوذ پیدا کند و به‌عنوان قطبی در برابر حزب عدالت و توسعه کاربزمای بیش‌تری بیابد.

این قمار بود که اردو خان برای به پیروزی رساندن نامزد حزب عدالت و توسعه به آن وارد شد و کل وجهه و تلاش و تقلا و تقلب خود را مصروف آن کرد، به گونه‌ای که عملاً این درک و احساس در جامعه ترکیه رقم خورد که حفظ استانبول برای رئیس‌جمهور ترکیه به مسأله مرگ و زندگی سیاسی بدل شده است. و به تبع آن، حالا شکستی که عاید حزب عدالت و توسعه شده، به راحتی به شکست تاریخی اردو خان تعبیر می‌شود.

اردو خان در این دور انتخابات قرار بود که ۳۹ بار به نفع بن‌علی یلدریم، نامزد حزب عدالت و توسعه در کمپین‌های تبلیغاتی و انتخاباتی حضور یابد و از وجهه و کلام خود برای جلب آرا به نفع یلدریم استفاده کند. ۱۰ روز مانده به

انتخابات، اما این تلاش اردوخان متوقف شد و به جای آن تاکتیک‌های دیگری به جریان افتاد. از جمله، برای اولین در ۱۷ سال گذشته حزب عدالت و توسعه موافقت کرد که نامزدش با نامزد مخالف در یک دوتل تلویزیونی حضور یابد. ولی این دوتل هم به نفع امام‌غلو تمام شد. حزب عدالت و توسعه مجبور شد دوباره استراتژی تبلیغاتی خود را تغییر دهد و دوباره آس اصلی خود، یعنی اردوخان را به میدان بفرستد تا با کنار گذاشتن یلدریم خود راساً در خیابان‌های شهر ۱۶ میلیون نفری استانبول به شکار رای برای یلدریم برود و به این ترتیب مانع از شکست تقریباً قابل پیش‌بینی او در انتخابات شود.

اردوخان در سخنرانی‌های انتخاباتی‌اش حتی از مرگ اخیر محمد مرسی، رئیس‌جمهور اخوان‌المسلمینی پیشین مصر در دادگاه هم استفاده کرد تا در دفاع از او و حمله به عبدالفتاح السیسی، رئیس‌جمهور کنونی مصر پایگاه اسلام‌گرای خود را بیش‌تر بسیج کند. از این هم ابائی نکرد که از خوشحالی یونان، کشوری که روابطی مشکل‌دار با ترکیه دارد از انتخاب امام‌غلو سخن بگوید تا «غیرت» ملی‌گرایان ترک را تحریک کند و آن‌ها را به رای به یلدریم سوق دهد.

در همین راستا حتی نامه‌ای از سوی اوجلان منتشر کردند که از حزب قانونی کردهای ترکیه، یعنی حزب دمکراتیک خلق‌های ترکیه می‌خواست که در انتخابات خنثی بمانند، به هیچ‌کدام از نامزدها رای ندهند و «راه سومی را رقم بزنند». این در حالی بود که رهبران حزب دمکراتیک خلق‌ها این‌بار نیز رای‌دهندگان را به حمایت از نامزد اپوزیسیون فراخوانده بودند.

رهبران و شمار بالائی از اعضای حزب دمکراتیک خلق‌ها در زندان هستند و آزادی آن‌ها از مطالبات کردهاست. دولت اگر می‌خواست برای قطعی‌کردن جلب رای کردها، و رای برخی امتیازات کوچک آزادی این زندانیان یا برخی امتیازات دیگر به کردها وعده دهد عملاً ائتلاف خود با حزب نژادپرست ترکیه «حزب جنبش ملی» را به خطر می‌انداخت.

با پیروزی نامزد اپوزیسیون، استانبول که خزانه یا صندوق حزب عدالت و توسعه نامیده می‌شد از دست این حزب بیرون آمده است. سهم بالای استانبول در اقتصاد ترکیه و نیز حجم بالای معاملات ملکی و مستغلاتی که بعضاً با پروژه‌های بزرگ در این شهر مرتبطند، عمدتاً در این سال‌ها به اراده و خواست حزب عدالت و توسعه رقم خورده و قانون چنان تفسیر و تعبیر و تغییر یافته که واگذاری قراردادهای ساخت و ساز تقریباً بدون مناقصه انجام می‌شده است. از این ره‌گذر، بخشی از محافل اقتصادی نزدیک به حزب عدالت و توسعه از سرمایه‌گذار و صاحبان بنگاه‌های معاملاتی تا شرکت‌های ساختمانی و تأسیساتی به مال و اموال بسیاری رسیده‌اند، آن هم در حالی که مالیات در این شهر چندان پائین نیست.

فساد ناشی از این شرایط به‌علاوه محو نسبی امتیازاتی که رونق سیاسی و اقتصادی استانبول را، آن هم عمدتاً در رشته ساخت و ساز و تأسیسات شهری، رقم زده بودند همه و همه در کم‌فروغ‌شدن ستاره اقبال حزب عدالت و توسعه در شهرداری این شهر و در کل ترکیه بی‌تاثیر نبوده‌اند. از سوئی هم، تورم ۲۰ درصدی جذابیت کل اقتصاد ترکیه را برای سرمایه خارجی با تردید روبه‌رو کرده است. چالش‌ها و نوسان‌های سیاسی میان آنکارا و متحدان غربی‌اش هم طبعاً بر اقتصاد ترکیه بی‌تاثیر نیست.

حالا دیگر از سرازیر شدن وام‌های خارجی ارزان به سوی ترکیه و استانبول در مقیاس سابق خبری نیست، موعد بازپرداخت وام‌های قبلی هم کم و بیش فرارسیده است، در حالی که راندمان و سودآوری آنچه که ساخته شده لزوماً با شرایط استهسال و ام‌ها هماهنگ نیست.

این انتخابات، همچنین نشان داد که جامعه مدنی ترکیه با وجود برخی ضربات و عقب‌نشینی‌ها، چه در ماجرای پارگ گزی و چه در جریان کودتای تابستان ۱۳۹۵، و با وجود اعمال محدودیت و زندان در مورد شماری از فعالان عرصه سیاسی، مدنی و فرهنگی، همچنان زنده و پویاست.

ترکیه با انتخابات استانبول وارد دورانی جدید از حیات سیاسی خود شده، دورانی از اعتماد به نفس جامعه مدنی و دورانی از خلل‌برداشتن افسانه شکست‌ناپذیری حزب عدالت و توسعه که به غرور و خودشیفتگی و خودکامی دچار شد و به انحصارگرایی در قدرت افتاد.

حکومت جنگ‌طلب و فاشیست ترکیه به ریاست رجب طیب اردوخان، علیه روژآواای کردستان و شمال سوریه دست به تهدیدهای بزرگی زده است. اما با توجه به شرایط بحرانی منطقه و بحران‌های داخل ترکیه، حکومت ترکیه از چنین قدرتی و موقعیتی برخوردار نیست که هر منطقه‌ای را که مدنظر داشته باشد به اشغال نظامی خود درآورد.

اکنون ارتش دموکراتیک سوریه و یگان‌های مدافع خلق روژآوا، تجربه آزادی رقه و شکستن محاصره کوبانی و مقاومت عفرین برخوردارند. با بهره‌گیری از این تجارب، می‌توان فرصت‌های سیاسی - نظامی برای پیروزی فراهم کرد. هیچ‌کس در مقابل تجاوز ارتش ترکیه، عقب‌نشینی نخواهد کرد. اکنون اردوخان رسماً می‌گوید یک میلیون نفر را در روژآوا جابه‌جا خواهند کرد. همان سیاستی عیراسنایی که در عفرین انجام داده‌اند اکنون می‌خواهند انجام دهند. سیاستی که درصدد پاکسازی اتنیک و تغییر بافت انسانی روژآوا است. در حقیقت حکومت ترکیه، به فکر اشغال‌گری و نسل‌کشی است. به‌همین دلیل، نباید جامعه جهانی و افکار عمومی مترقی جهان و همه نیروهای چپ منطقه و جهان، نسبت به این سیاست‌های خطرناک و فاشیستی حکومت ترکیه بی‌تفاوت بمانند و نظاره‌گر باشند. بی‌تردید نیروهای روژآوا، با حمایت و پشتیبانی پیگیر و همه‌جانبه حامیان منطقه‌ای و جهانی خود، می‌توانند در این منطقه دشمن را شکست دهند. دفاع از دستاوردهای تاکتونی روژآوا، وظیفه آگاهانه و داوطلبانه همه نیروهای سیاسی، انسانی و اجتماعی منطقه و جهان است که برای تغییر وضع موجود و برپایی یک جامعه آزاد، برابر، انسانی و عادلانه مبارزه می‌کنند!

پنجشنبه هفدهم مرداد [اسد] ۱۳۹۸ - هشتم اگست ۲۰۱۹